

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Qvi ... Illas Omnes Complectitvr Historias, Qvæ Post Secvndam Sex
Tomorvm Editionem ...

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1586

VD16 ZV 1269

De SS. Venera[n]do & Rustico Episcopis Aruernicis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77432)

DE S. SEQVANO ABBAT. ET RVSTICO EPISCOPO.

quoque sanguinis eius macula, testes innocentię Ludmilla, & crudelitatis hostium, liquidò, apparent. Sepulta est autem in æde diuę Catharinę Tetinenfis, cui loco & cimiterio illi attributo, hanc prerogatiuam Deus in honorem martyris suę prolixè indulfit, nè quis ibi hominum conditus possit, conditus si fuerit, etiam nunc à terra euomatur.

Diuus postea Venceslaus cum in ducem Bohemię inauguratus esset, pia memoria merita Ludmilla; auia suę sibi præstita repetens, quam viuenti non poterat, mortuę gratiam sic remectri studuit. Missis enim sacerdotibus religiosis, exhumari corpus eius, & Pragam asportari mandauit, vt nobiliori tumulto inferretur. Qui egesta terra, qua thesaurus tantus tegebatur, capsam computruisse videntes, procliuus eadem passum esse corpus eius pronunciant, discessissentque re infecta, nec inspecta, ni Paulus Ludmilla; viuentis olim conscientia; auriga, discussa cariosa arcula, saluum integrumque corpus eius ibi contineri conclamasset. Tum in laudes Christi ab omnibus proruptum, resque insignis prodigij loco habita, corpus anima euacuatum biennio ferè incorruptum, facie paulum a natiuo splendore degenerare inueniri. Perlatum Pragam inclytus princeps Venceslaus, tanquam pius Phoenix, Itẽm eius translatio ad ciuitatẽ Pragensem.

Vale Ludmilla, & sordidi scriptoris tui collapsam valetudinem precibus susteta. Plura de sanctissima Ludmilla hac, habetur infra in gestis S. Vuenceslai Ducis, nepotis eius, 28. Septembris, cap. 1. 2. 3. 4. & 9.

DE S. SEQVANO ABBATE ET CONFESSORE, VI HABETVR IN S. GREGORII ARCHL. episcopi Turonensis libro de gloria Confessorum cap. 8.

MAGNAE autem virtutis fuit & ille Sequanus Lingonici Abbas territorij, qui viuens sæpè homines à vinculo diabolici nexu absoluit, & post obitum ad sepulcrum suum crastulari catena reuinctos, liberos meritis suis abire permisit. Deniq; Gunthranus rex cornu, cuius voce vel molossos colligere, vel illa corrautorum arboreorum armenta effugare consueuerat, furto ablatum perdidit: quę res multos in vincula coniecit, & nonnullos facultate priuauit, ex quibus tres viri memorati Confessoris monumentum perierunt. Quo rex comperto, iussit eos catenis atque compedibus nequi. Factum que est ita. Media verò nocte lux in basilica humana luce clarior oritur, dissiliunt ferrearum compedum repagula, catenarum que disruptis basibus, vinculi laxantur. Quo audito rex exterritus, velocius, eos liberi arbitrij potestati donauit.

DE SS. EPISCOPIS ARVERNICIS VENERANDO, ET RVSTICO, EX D. GREGORII Turonensis libro Historiarum, cap. 13.

PVD Aruernum verò post transitum sancti Artemij Venerandus è senatoribus episcopus ordinatur. Qualis autem fuerit hic Pontifex, testatur presbyter Paulinus, dicens: Si enim hos adeas dignos Domino sacerdotes, vel Exuperium Tholosæ, vel Simplicium Viennæ, vel Amandam Burdegalæ, vel Damianum Albigæ, vel Diuamium Engolisma, vel Venerandũ Aruernis, vel Rusticum Cadurcis, vel nunc Pegasinũ Petrogoricis, vtrũque aduersus seculi mala videas profecto dignissimos totius fidei, religionisq; custodes. Hic in ipsa natalis Domini vigilia transiit fertur. Manè autẽ facto, proelio solennitatis, funcri eius obsequium fuit. Post cuius transitũ sceda apud ciues

ciues pro Episcopo contentio vertebatur. Cumque partes inter se diuisæ, diuersos eligere vellent, magna collisio erat populi. Residentibus tamen Episcopis die Domino, mulier quadam velata atque Deo deuota audenter ad eos ingreditur, quæ ait: Audite me, sacerdotes Domini, scitote enim quodd non est in hisbeneplacitum Deo, quos hi ad sacerdotium elegerunt. Ecce enim Dominus hodie ipse sibi prouidit Antistitem. Itaque nolite conturbare, neque collidere populum, sed patientes estote parumper, Dominus enim nunc dirigit qui regat Ecclesiam hanc. His itaque mirantibus hæc verba, subito Presbyter Rusticus nomine, qui erat ex ipsa vrbe Aruernæ diocesi, aduenit. Ipse autem iam mulieri per visionem fuerat indicatus. Quo viso, ait: Ecce ipsum, quem elegit Dominus: ecce qualem vobis Dominus Pontificem destinauit: hic ordinetur Episcopus. Hæc ea loquente, omnis populus, contentione postposita, clamauit dignum ac iustum esse. Qui in cathedra positus, septimus in eodem loco Pontificatus honorem populo gaudente suscepit.

S. Rusticus diuinitus in eius locum subrogatur.

INVENTIO CORPORIS S. SOLENNIS EPISCOPI, ET QVAEDAM EIVS MIRACVLA, PER D. GREGORIVM Turonen. in gloriam Confessorum cap. 21.

SURIUS

q. bar
Komen
RVITI
5

Septēb. 25.

T licet de Turonica vrbe aliqua iam scripserimus, tamen quoniam nuper beati Solennis sepulcrum adspeximus, filere nequiuimus, quod apud Malliacense monasterium comperimus in cacumine montis constitutum, & ab antiquis vallatum ædificijs iam dirutis. Nam ferunt quod in eo loco, cum crypta adhuc haberetur occulta, & nulli Christianorum locus ille esset reuelatus, per singulas Dominicarum solennitatum noctes ab habitatoribus lumen cernebatur accensum, sed nullus sciebat quid sibi hoc vellet mysterium, tantum suspicio detinebat homines aliquid ibidem retineri diuinum. Intra aduenerunt duo energumeni ex basilica sancti Martini, qui collisis in se palmis clamare cœperunt, dicentes: Hic requiescit Solennis beatissimus in crypta abdita. Reserate igitur sepulcrum amici Dei. Quod cum repereritis, velite egerite, lumen accendite, cultumque debitum ei exhibete. Erit regioni huic salubre, si quæ loquimur adimpleueritis. Et hæc dicentes cum clamore magno, effodere telurem ungulis nitabantur. Tunc videntes incolæ quæ gerebantur, accepto sarculo effodientes aperuerunt cryptam, in qua per seriem graduum descendentes, repererunt sepulcrum magnum, de quo testabantur illi adhuc mente infirmi, hoc esse sepulcrum Solennis beatissimi. Qui mox sensu discesserunt recepto. Post hæc autem cœperunt ad eum diuersorum morborum ægroti confluere, & accepta sanitate redire incolumes. Sed & Lithomeris vrbe ipsius indigena, cum à quartani typi ægrotatione fatigaretur, acceptis ex hospitio cereis, illisque manu propria per rotam noctem ibi detentis, vigilias celebrauit. Facto igitur manè, rediit ad propria, nec ultra ab hoc morbo frigorationis, vel contractionis vilius pertulit grauitatem.

Lumen videtur circa sancti viri sepulcrum.

Eius inuentio.

Miracula ad sepulcrum eius.

VITA SANCTI EXUPERII EPISCOPI TOLOSANI PER D. HIERONYMVM PRESBYTERVM scripta. Ex epistola D. Hieronymi ad Rusticum monachum, in fine.

28. Septēb.

SANCTVS Exuperius Tolosæ Episcopus, viduæ Saraptesis imitator, esuriens pascit alios: & ore pallente ieiunijs, fame torquetur aliena: omnemque substantiam Christi visceribus erogauit. Nihil illo ditius, qui corpus Domini canistro vimineo, sanguinè portat in vitro. Qui auaritiã eiecit è templo: qui absque funiculo & increpatione, cathedras vedentium columbas, id est, dona sancti spiritus, mensasque subuertit mammonæ, & nummulariorum æra dispersit, ut domus Dei, domus vocetur orationis, & non latronum spelun.

S. Exuperij in pauperes liberalitas.

Matth. 21.